

THE GREAT SOUTHWEST

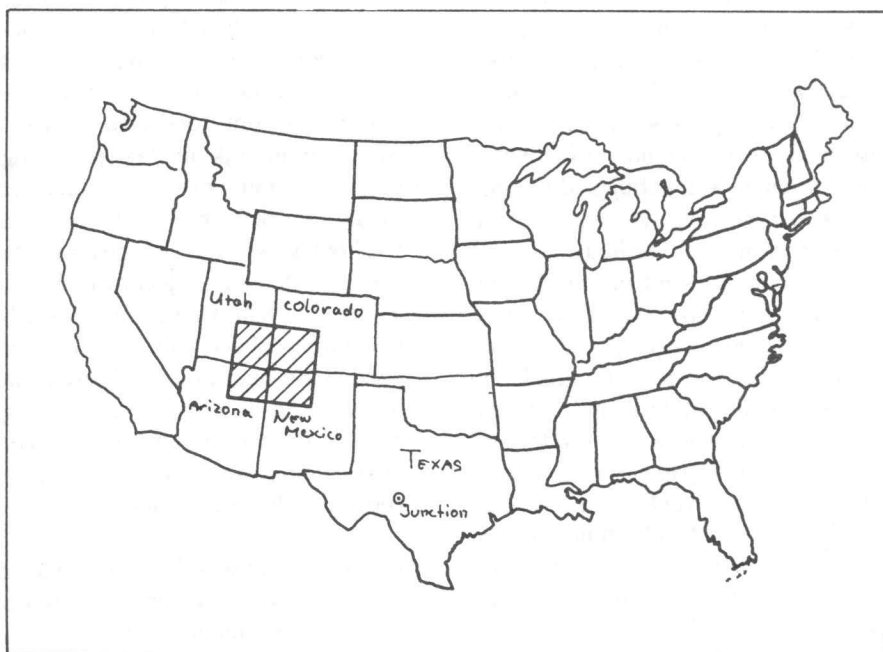

KITE · CAMP · CARAVAN

In het voorjaar van 1993 organiseerde George Peters (Boulder, Colorado) een tiendaagse vlieger-reis door de *four-corner area* in het woestijnachtige zuidwesten van Amerika. Kenmerkend voor dit landschap zijn de bizar gevormde rotsformaties, de mesa's, buttes en canyons in typerende rode en oranje tinten, afgewisseld met weidse, bijna vegetatie-loze vlakten. De ogenschijnlijk permanent blauwe luchten en magische zonsopgangen maken deze omge-

vanuit verschillende landen uitgenodigd om deze sensatie mee te beleven. In twee volgepropte autos zijn we van de ene sublieme vlieger/kampeer-stek naar de volgende getrokken waarvan hieronder een korte persoonlijke impressie volgt.

Eindelijk heb ik per buggy en Peel dan de top van de hoogste zandduin bereikt en hier stap ik even af om van een onwerelds uitzicht te genieten en tegelijk m'n armen te laten

ving tot één groot leeg decor, dat smeekt om met vliegers gevuld te worden. George wist dit en heeft een groep van twaalf doorgewinterde vliegeraars/kampeers (m/v)

rusten. Maagdelijke zandduinen strekken zich uit in elke richting. Naar het zuiden en westen weet ik dat ze langzaam veranderen in een egale vlakte van honderden vierkan-

te kilometers. Dit gigantische billarlaken was een van nature gortdroog woestijnlandschap, maar is door de mens veranderd in vruchtbaar groen landbouwgrond met behulp van de grootste irrigatie-installaties die ik ooit gezien heb. Naar het noorden en oosten lijkt het alsof de duinen tot halverwege de besneeuwde uitlopers van de Rocky Mountains opgestuift zijn, maar ik weet dat dit gezichtsbedrog is. In werkelijkheid bevindt zich tussen de beboste berg-hellingen waar we de afgelopen nacht gebivaceerd hebben en de zandvlakte waar ik me nu bevind nog een merkwaardige rivier van zo'n honderd meter breed en enkele centimeters diep snelstromend water, dat zich gedraagt als de branding in de zee. Een onduidelijk geologisch fenomeen veroorzaakt dat dit water om de tien seconden in golven naar beneden stroomt.

Ergens langs die rivier houdt de rest van de Kite Camp Caravan zich op en volgens afspraak zouden we nu zo ongeveer instappen voor de vijf uur lange rit terug naar Boulder. Hoe kom ik nu in hemelsnaam weer heelhuids en op tijd terug? De wind is toegenomen tot een goede vier Bft en na een vol uur buggen zit er nauwelijks meer kracht in m'n armen. Gelukkig staat de grote no 9 vlieger van Pierre Fabre nog in de lucht en de dertig meter 'Windboog' van George Peters kan ik ook nog net zien en dat is maar goed ook, anders was de koers terug moeilijk te bepalen geweest.

Amper twee uur geleden toen we met de 'karavaan' hier aankwamen, was het nog vrijwel windstil; m'n lichtste Genki bleef nauwelijks in de lucht hangen en eigenlijk was alleen 'Grandmaster' Joe Vaughan in z'n element. Gedurende de tiendaagse reis heb ik steeds meer bewondering gekregen voor deze rustige man met z'n ogenschijnlijk simpele Grandmaster vechtvliegers van bamboe, Mylar en fiberglas, die hij in China laat maken. Hier op de windloze